

Finantsloven. Naar dette er Tilfældet med Nogle, hvorfor kan det da ikke ogsaa være Tilfældet med andre finantstielle Bestemmelser, der ikke findes i Finantsloven. Men jeg tilstaaer, for mig maa man sætte denne Bestemmelse ind eller lade være dermed, i sig selv er det mig aldeles ligegyldigt. Efter den Opfattelse, jeg har deraf, har det ikke en saa stor Betydning. Jeg har den Driftighed at troe, at naaget jeg ikke er bemyndiget til at udbetale de Summer, Loven indeholder, med mindre denne Paragraph giver denne Bemyndigelse, vil jeg dog have saa meget Mod og saa megen Tillid til, at man ikke vil gjøre noget Ansvar for en saadan Udbetaling gjældende, at jeg paa eget Ansvar vil være beredt til at udbetale disse Summer; Spørgsmaalet har for mig ikke stor Betydning; men det har tjent til at fremdrage Betydningen af Finantsloven, der i en vis Periode var misfjendt, den Betydning, at Finantsloven er en Anviisning. Jeg kan iøvrigt ikke fatte, at det skulde være et constitutionelt Stridspunkt mellem Thingene. Jeg vilde ønske, at man vilde enes om at opgive Clausulen i hveranden Lov og optage den i hveranden; thi saa opgav ingen af Parterne sin Mening. Den samme ærede Taler reiste Spørgsmaal om § 4. Jeg vil bemærke i Almindelighed, at naar der er adskillige Bestemmelser, der kunde synes mindre klare, da er det paa Grund af, at man har optaget Bestemmelserne uforandret fra ældre Love; men til deres Forstaaelse har man taget den Fortolkning, der praktisk har gjort sig gjældende. Denne Fortolkning, som nu tør ansees for anerkjendt fra alle Sider, er den, at disse Bestemmelser ikke komme til Anvendelse paa Alt, hvad der er Honorar. Derfor vil den ærede Rigsdagsmand ogsaa finde, at der med Hensyn til Poster, hvor Beløbet maa ansees som Vederlag for Extraarbejde, er tilføiet, at det er Honorar, f. Ex. i Slutningen af § 19. Hvad Præsten ved Kjøbenhavns civile Arresthuus angaaer, da er det en selvstændig Stilling, og det er ganske vist ikke nogen stor Løn, han har. Jeg tilstaaer, at jeg ikke nøiagtigt erindrer, hvorledes det forholder sig dermed — han henhører nærmest under min ærede Collega — men jeg troer, at et tilsvarende Beløb udredes af Com-

missionen. Den samme ærede Rigsdagsmand har ogsaa reist Spørgsmaal om, fra hvilken Tid Alberstillægget skal regnes. Det regnes fra den faste Ansættelse i selve Embedet. Han har imidlertid meent, at § 23 i denne Henseende synes at kunne vække Tvivl. Det er, fordi Sindsfygeanstalten ikke er det samme som Helbredelsesanstalten, og at der derfor kan opstaae Spørgsmaal om Ancienniteten skal regnes fra Ansættelsen ved den første eller den sidste Anstalt, da der er meget Mere at bestille ved den sidste end ved den første. Men dette kan ikke give Anledning til Tvivl. Forsaavidt der tales om fri Bolig, da har jeg opfattet det, som om det skulde bethyde fri Bolig, og jeg kan ikke kalde det fri Bolig, hvor der er Tale om Erlæggelse af Skatter eller af Udgifter til Vedligeholdelse. Jeg antager iøvrigt, at det vil blive Gjenstand for nærmere Ordning, sandsynligviis igjennem Finantsloven (Sehmann: Medtagelse af Anciennitet ved Forslyttelse.) Hvorledes der skal forholdes dermed? Jeg antager ikke, at det, at en Amtmand forflyttes, formindsker hans Anciennitet, naar han gaar ind under samme Lønningsklasse. Forsaavidt der imidlertid skulde være noget Uklart deri, maa det forbeholdes fremtidig Afgjørelse. Jeg skjønner kun, at de Embedsmænd der ved Forslyttelse gaar ind under samme Lønningsklasse, beholde deres Anciennitet. Naar En bliver Overpræsident, kan selvfølgelig ikke den Tid, han har været Amtmand, ansees, som om han havde været Overpræsident, og at En har været Amtmand paa Island eller Færøerne, kan heller ikke ansees, som om han havde været Amtmand i Danmark. For Ancienniteten er det nødvendigt, at de høre til samme Lønningsklasse.

Madvig: Forhandlingen om den sidste Paragraph skal jeg overlade til de to Medlemmer, der have optaget den, og det saa meget mere, som min Mening er bekjendt fra sidste Session. Naar Ministeren har henledet Opmærksomheden paa, at de førte Forhandlinger have bragt det Resultat at lade Finantslovens Charakter fremtræde klart, haader jeg, at det ogsaa maa forstaaes saaledes, at det har bidraget til at klare Spørgsmaalet om, hvad der ligger under Finantsloven, og hvad der ikke ligger derunder.